Súd:	Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka:	17C/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6121311041
Dátum vydania rozhodnutia:	07. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Dominika Rejdovianová
ECLI:	ECLI:SK:OSBB:2024:6121311041.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica, konajúc sudkyňou JUDr. Dominikou Rejdovianovou, v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX C. C., A. XX, štátny občan SR, v spore zastúpený Hrčka-Sabó s.r.o., Advokátska kancelária, zástupca JUDr. Jozef Sabó-advokát, so sídlom 078 01 Sečovce, Obchodná 187/6, IČO: 51 433 842, proti žalovanému Slovenská republika – Generálna prokuratúra SR, so sídlom 812 85 Bratislava, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, o náhradu škody vo výške 19 995,14 Eur spôsobenú nezákonným rozhodnutím, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu vo výške 3 975 Eur, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu škody z titulu trov obhajoby vo výške 4 701,23 Eur a z titulu ušlého zisku vo výške 3 935,04 Eur, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

IV. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v časti žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy proti žalovanému v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu 1. inštancie o výške trov konania.

V. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v časti žaloby o náhradu škody proti žalovanému v rozsahu 72,80 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu 1. inštancie o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 02. 05. 2021 a doplnením žaloby zo dňa 05. 07. 2021 sa žalobca domáhal od žalovaného náhrady škody z titulu ušlého zisku vo výške 5 106,51 Eur, náhrady trov obhajoby vo výške 4 888,63 Eur, nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10 000 Eur a náhrady trov konania v rozsahu 100 %. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Banskej Bystrici zo dňa 18. 02. 2020, sp. zn. ČVS: ORP-554/2-VYS-BB-2019, bolo voči nemu vznesené obvinenie za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona /ďalej len „TZ“/ (č.l. 6). Proti uzneseniu podal žalobca dňa 21. 02. 2020 sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry v Banskej Bystrici zo dňa 04. 03. 2020 zamietnutá ako nedôvodná (č.l. 9 - 11). Uznesením zo dňa 21. 02. 2020, sp. zn. 0Tp/34/2020 bol žalobca podľa § 87 ods. 2 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku /ďalej len „TP“/, vzatý do väzby (č.l. 12). Voči uzneseniu o vzatí do väzby, podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 03. 03. 2020, sp. zn. 5Tpo/19/2020 podľa § 193 ods. 1 písm. c) TP zamietnutá (č.l. 15 - 17). Dňa 17. 04. 2020 pod sp. zn. 0Tp/34/2020, vydal OS BB

opravné uznesenie, v ktorom opravil výrok týkajúci sa vzatia do väzby tak, že žalobcu zobral do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP (č.l. 19). Dňa 08. 06. 2020 podal prokurátor OP BB na žalobcu obžalobu sp. zn. 1Pv 274/19/66001 za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) TZ s poukazom na § 138 písm. b) TZ (č.l. 20). OS BB rozsudkom zo dňa 17. 07. 2020, sp. zn. 5T/17/2020 podľa § 285 písm. a) TP žalobcu spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo preukázané, že sa stal skutok, za ktorý bol žalobca stíhaný (č.l. 24). Žalobca bol súčasne prepustený z väzby na slobodu. Následne KS BB uznesením zo dňa 17. 12. 2020, sp. zn. 4To/95/2020 podľa § 319 TP, zamietol odvolanie prokurátora voči vyššie uvedenému oslobodzujúcemu rozsudku (č.l. 32).

2. Uznesením o vznesení obvinenia (odsek 1) ako aj obžalobou prokurátora Okresnej prokuratúry v Banskej Bystrici (odsek 1) a najmä väzobné stíhanie, mala na život žalobcu mimoriadne negatívny vplyv. Počas obdobia trestného a väzobného stíhania sa priateľské vzťahy žalobcu v značnej miere naštrbili. Mnohí známi so žalobcom prerušili kontakty a v spoločnosti bol považovaný za agresora, ktorému sa je lepšie vyhýbať. Samotné väzobné stíhanie pôsobilo na žalobcu zdrvujúco, žil v strachu z odsúdenia na základe nezákonného obvinenia, u žalobcu bola negovaná viera v právny štát a spravodlivosť. Žalobca mal obavy o svoje psychické zdravie, nevedel uniesť ťarchu posmeškov a osočovania spoločnosti. Ešte aj v súčasnej dobe sa niektorí známi so žalobcom nestretávajú, nakoľko vedia, že bol trestne stíhaný. Následky väzby sa dodnes prejavujú na zdraví žalobcu.

3. Na základe uvedeného, má žalobca za to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je pre neho dostatočným zadosťučinením a preto požaduje nemajetkovú ujmu v peniazoch (10 000 Eur). Pri vyčíslení nemajetkovej ujmy žalobca zohľadnil kritéria uvedené v § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov /ďalej len „Zákon č. 514/2003 Z.z.“/, pričom poukázal aj na prax súdov, ktoré priznávajú cca 35 Eur za jeden deň nedôvodnej väzby, t.j. v priemere 1 000 Eur za mesiac väzby. Z dôvodu vznesenia obvinenia a následného trestného stíhania vznikla žalobcovi aj škoda pozostávajúca zo zaplatených trov obhajoby vo výške 4 888,63 Eur, ktoré na základe faktúry zo dňa 02. 02. 2021 zaplatil AK Hrčka-Sabó v hotovosti dňa 08. 03. 2021 (č.l. 35 – 37). Ušlý zisk žalobca vyčíslil na sumu 5 106,51 Eur, o čom súdu doložil Pracovnú zmluvu so zamestnávateľom Lovstav s.r.o., 974 01 Banská Bystrica, Partizánska cesta 85, IČO: 45 715 882 zo dňa 11. 01. 2013, v znení Dodatku č. 1 zo dňa 30. 12. 2016, Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 30. 01. 2015 a zo dňa 01. 10. 2019 a potvrdením zamestnávateľa o nevyplatení mzdy z dôvodu výkonu väzby zo dňa 07. 07. 2021 (č.l. 64 – 66). So svojim nárokom o predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody sa žalobca dňa 11. 03. 2021 obrátil na Generálnu prokuratúru SR, ktorá dňa 28. 04. 2021 oznámila, že nezistila splnenie zákonných podmienok pre uspokojenie nároku žalobcu a jeho žiadosť ako nedôvodnú odmietla (č.l. 38 – 41). Podľa názoru žalobcu, je u neho splnený predpoklad podľa § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z., pretože v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, oslobodzujúci rozsudok, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, t.j. v princípoch právneho štátu. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

4. Postupom podľa § 167 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len „CSP“/, súd doručoval žalobu spolu s prílohami žalovanému, ktorý podaním zo dňa 20. 08. 2021 vyjadril nesúhlas so žalobou a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný v spore zastával názor o neexistencii nezákonného rozhodnutia ako jednej z podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Za nezákonné rozhodnutie žalobca označil uznesenie o vznesení obvinenia (odsek 1), ktoré podľa názoru žalovaného nie je nezákonné. Protiprávnosť rozhodnutia, ktorým mala byť spôsobená škoda, nie je možné a ani účelné zisťovať v konaní o náhrade škody. Protiprávnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť protiprávne rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Podmienkou priznania nároku je teda, zmena alebo zrušenie rozhodnutia príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť. Uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nikdy zrušené ani zmenené

z dôvodu jeho nezákonnosti. Naopak bolo vydané v súlade so zákonom a dôvodne, pretože na základe dôkazov zabezpečených pred vznesením obvinenia bol dostatočne odôvodnený záver o podozrení zo spáchania trestného činu konkrétnou osobou. V prípade, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v súlade s TP, nie je nezákonným rozhodnutím. Pri objasňovaní trestných činov prevláda nad individuálnymi záujmami fyzickej osoby vyšší záujem na tom, aby bol trestný čin riadne zistený a jeho páchateľ spravodlivo potrestaný. Žalovaný poukázal na rozhodnutie KS BA sp. zn. 15Co 83/2018 zo dňa 28. 04. 2021; ÚS SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 to dňa 13. 11. 2013; rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 21/2007 a 1Cdo 64/2008; rozhodnutie KS BA sp. zn. 8Co 251/2010 v spojení s rozhodnutím ÚS SR sp. zn. I. ÚS 548/2012, ako aj ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 165/2002 a rozhodnutie ESĽP vo veci Lavrechov vs. Česká republika zo dňa 20. 06. 2013, z ktorých vyplýva opačný názor ako prezentuje žalobca. Z nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 – 50 zo dňa 13. 11. 2013 vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Oslobodenie spod obžaloby automaticky neznamená, že postup prokurátora, resp. OČTK bol nezákonný, ale v zásade je výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru žalovaného, ak by sme mali rešpektovať sporný názor niektorých súdov, resp., že by zákon č. 514/2003 Z.z. a gestor tohto zákona mali ambíciu odškodňovať všetky prípady zastavených trestných stíhaní, postúpených trestných stíhaní ako aj oslobodení spod obžaloby, tak potom by v týchto prípadoch štát neniesol zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, ale za „výsledok trestného konania“, pričom takúto zodpovednosť zákon č. 514/2003 Z.z. neupravuje.

5. V súvislosti s nárokom na náhradu trov konania, bol žalovaný názoru, že žalobca nepreukázal, že jednotlivé úkony právnej služby boli skutočne realizované, že sa ich právny zástupca zúčastnil, že prebiehali v tvrdenom časovom rozsahu, že je správne určená výška odmeny za jednotlivé úkony a že boli vykonané účelne a smerovali k účinnej obhajobe práv žalobcu. Bez pripojenia trestného spisu nie je možná sa vyjadriť k skutočnosti, či boli jednotlivé úkony skutočne realizované a či boli vykonané uplatnené porady obhajcu klienta v ÚVV BB. Nebolo preukázané, že náhrady za stratu času z dôvodu vykonania cesty do miest, ktoré nie sú sídlom advokáta v rozsahu uplatneným žalobcom, sú dôvodné. V ďalšom žalovaný namietal absenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a trovami konania, ktoré vznikli po preskúmaní obžaloby súdom. Nie je možné tvrdiť, že je v tejto veci daná priamosť príčiny (vznesenia obvinenia) a následku (trovy konania po preskúmaní obžaloby súdom), nakoľko trovy vzniknuté po preskúmaní obžaloby súdom majú príčinu v tom, že súd považoval podanú obžalobu za dôvodnú. V súvislosti s nárokom žalobcu na náhradu ušlého zisku, žalovaný uviedol, že žalobca sa domáha náhrady škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia a nie titulom rozhodnutia o väzbe. Medzi vznikom škody v podobe ušlého zisku, ktorého sa žalobca domáha za obdobie výkonu väzby a rozhodnutím vyšetrovateľa policajného zboru o vznesení obvinenia , však neexistuje žiadna príčinná súvislosti. Žalovaný v ďalšom uviedol, že žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal, že mu zo strany zamestnávateľa nebola v období od 18. 02. 2020 – 17. 07. 2020 vyplácaná žiadna mzda. Hoci žalobca doložil potvrdenie o neplatení mzdy, nie je zrejmé ako boli v uvedenom období upravené pracovnoprávne vzťahy medzi zamestnancom a zamestnávateľom, t.j. či žalobca požiadal v zmysle § 141 ods. 3 písm. c) Zákonníka práce o pracovné voľno bez náhrady mzdy alebo s náhradou mzdy alebo čerpal dovolenku. Rovnako mal žalovaný za to, že žalobca súdu nepreukázal skutočnú výšku vyplácanej mzdy, ktorá mu od 01. 10. 2019 mala byť vyplácaná na základe Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 01. 10. 2019. Uvedené je možné overiť len výpisom zo Sociálnej poisťovne, z ktorého bude zrejmé, v akej výške žalobca poberal mzdu od 01. 10. 2019 a z tejto vychádzať aj pri určení výšky mzdy, na ktorú by mal žalobca nárok, ak by nebol vo väzbe. Žalovaný požiadal súd o zabezpečenie a vykonanie tohto dôkazu. K žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy, žalovaný uviedol, že tú považuje za nedostatočne preukázanú, ničím nepodloženú, pričom skutočnosti uvádzané v žalobe možno považovať za subjektívne pocity žalobcu. Pri posudzovaní žalobcom prezentovanej nemajetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia, nie je možné prihliadať na jeho tvrdenia o negatívnom vplyve väzobné trestného stíhania na jeho život, nakoľko pokiaľ mal žalobca za to, že rozhodnutie o väzbe bolo v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho mu vznikla škoda, mal sa domáhať náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe v zmysle § 8 ods. 5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., kde v mene štátu koná Ministerstvo spravodlivosti SR a nie žalovaný (§ 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.). Preto je možné na základe podanej žaloby posudzovať len nemajetkovú ujmu, ktorá je v bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení

obvinenia. V rovine relevantným dôkazom nepodložených a všeobecných tvrdení a aj vyjadrenia žalobcu o negatívnom dopade trestného stíhania na jeho psychiku. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že nemajetková ujma musí mať určitú intenzitu a musí znamenať zmenu v osobnom, profesionálnom a rodinnom živote poškodeného po nastatí skutočnosti, ktorá ju spôsobila, pričom dôležitým aspektom je závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli. Žalobcom uplatnenú nemajetkovú ujmu vo výške 10 000 Eur považuje za neprimeranú, nezodpovedajúcu tvrdenej ujme žalobcu. Žalovaný poukázal na názory ESĽP vo veciach Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo; Flux v. Moldavsko; Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo; Karhuvaara a Iltalehti v. Fínsko. Výška nemajetkovej ujmy je rovnako neprimeraná aj v porovnaní s právnou úpravou odškodňovania obetí trestných činov a so zákonnými limitmi náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré táto právna úprava umožňuje priznať obetiam trestných činov. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi. Týmto osobitným predpisom bol v čase vydania žalobcom označeného nezákonného rozhodnutia zákon č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý vo svojom ustanovení § 12 ods. 3 ustanovoval, že pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násilia a trestnom čine sexuálneho zneužívania, má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. Ak by teda maximálna výška nemajetkovej ujmy v prípade smrteľného následku trestného činu bola 29 000 Eur (50-násobok minimálnej mzdy na rok 2020, kedy bol žalobca oslobodený spod obžaloby) a maximálna výška nemajetkovej ujmy obete, ktorej bola spôsobená morálna škoda niektorým z vyššie uvedených trestných činov proti slobode a ľudskej dôstojnosti, 5 800 Eur (10-násobok minimálnej mzdy určenej na rok 2020), potom žalobou uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 Eur, považuje za neprimeranú. Žalovaný odkázal na stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia NS ČR sp. zn. Cpjn 206/2010 zo dňa 13. 04. 2011, na ktoré poukázal aj KS BB v rozsudku sp. zn. 15Co/49/2018 zo dňa 10. 04. 2019, v zmysle záverov ktorého, sa základná suma, z ktorej sa pri určovaní výšky primeraného zadosťučinenia vychádza, pohybuje v rozmedzí medzi 15.000,- Kčs až 20.000,- Kč (cca 600 až 800 Eur).

6. Podaním doručeným súdu dňa 07. 09. 2021 sa na výzvu súdu v zmysle § 167 ods. 3 CSP, vyjadril žalobca, ktorý sa bránil tým, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo voči jeho osobe vydané predčasne, poškodená na neho nepodala žiadne trestné oznámenie a vyšetrovateľka došla k záveru o trestnej činnosti žalobcu na základe výpovede zdravotnej sestry, ktorá pri vyšetrení poškodenej našla na jej tele modriny, ktoré však neboli spôsobené fyzickými útokmi žalobcu. Čo sa týka úkonov právnej služby právneho zástupcu žalobcu v trestnom konaní, tie navrhol žalobca konfrontovať s trestným spisom a pokiaľ ide o návštevy vo väznici dotazom na ÚVV Banská Bystrica. Pokiaľ žalovaný namieta nesprávnosť vyčíslenia trov konania, mal by špecifikovať, ktoré položky sú nezákonné, čo neurobil, ale len všeobecne konštatuje, že nebola preukázaná realizácia úkonov právnej služby. Ušlý zisk je bezpečne v žalobe preukázaný, nakoľko pred vzatím žalobcu do väzby bol v riadnom pracovnom pomere a len vďaka tomu, že si riadne plnil svoje pracovné povinnosti a zamestnávateľ s ním neskončil pracovný pomer, ale počkal na jeho prepustenie z väzby a opätovne mu prideľoval výkon prác.

7. Vyjadrenie žalobcu bolo žalovanému doručené dňa 22. 09. 2021, ktorý podaním zo dňa 06. 10. 2021 (§ 167 ods. 4 CSP) uviedol, že v konaní o náhradu škody nesie dôkazné bremeno žalobca, ktorý má preukázať, uskutočnenie úkonov právnej služby, ich rozsah a účelnosť a následne súd posudzuje ich účelnosť.

8. Vzhľadom k tomu, že obe sporové strany navrhovali súdu pripojenie trestného spisu, súd tak učinil dňa 11. 11. 2022 kedy pripojil trestný spis sp. zn. 5T/17/2020 a dňa 06. 02. 2024 pripojením vyšetrovacieho spisu sp. zn. 0Tp/34/2020.

9. Podaním zo dňa 14. 12. 2022 žalovaný namietal úkony právnej služby, ktoré mal právny zástupca žalobcu vykonať v trestnom konaní dňa 20. 04. 2020 a 27. 04. 2020 ako písomné podania na súd, ktoré vo vyčíslení predloženým žalobcom, nie sú žiadnym spôsobom špecifikované. V trestnom spise sa nachádza podanie - späťvzatie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, súdu doručené dňa 28. 04. 2020 (mohlo by sa jednať o úkon právnej služby zo dňa 27. 04. 2020). Pri tomto úkone žalovaný namietal jeho účelnosť, ktorá priamo súvisí s predchádzajúcim úkonom obhajcu (žiadosťou o prepustenie z väzby). Ak sa obhajca rozhodol zobrať žiadosť o prepustenie z väzby späť, nie je možné takýto úkon pripisovať na vrub štátu. Žalovaný ďalej namietal a aj úkon – žiadosť o opravu uznesenia to dňa 21. 04. 2020, datovanú dňa 20. 04. 2020. Touto žiadosťou obhajca žalobcu požadoval opravu

uznesenia č.k. 0Tp/34/2020 – 14 zo dňa 21. 02. 2020 o vzatí do väzby. Žalovaný namietal účelnosť tohto úkonu, nakoľko opravné uznesenie bolo vypracované už dňa 17. 04. 2020, teda skôr ako žalobca odoslal žiadosť o opravu. Zároveň žalovaný namietal skutočnosť, že predmetná žiadosť o opravu nebola súčasťou trestného spisu, a teda je predpoklad, že nebola ani obhajcom žalobcu podaná. Žalovaný rozporoval nepreukázanie návštev obhajcu v ÚVV BB a s tým súvisiacu uplatnenú náhradu za stratu času z dôvodu vykonania cesty do miest, ktoré nie sú sídlom advokáta (26. 02. 2020, 19. 05. 2020, 26. 05. 2020) a náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

10. Podaním doručeným súdu dňa 02. 02. 2023 reagoval žalobca, ktorý potvrdil, že podanie označené vo vyčíslení trov právneho zastúpenia pod bodom 8. je späťvzatím žiadosti o prepustenie z väzby. A pod bodom 7. je žiadosť o opravu uznesenia o vzatí do väzby. K tej uviedol, že po zistení, že uznesenie o vzatí obvineného do väzby obsahuje chybu v písaní, podal okamžite žiadosť o opravu. To, že uznesenie o oprave bolo vypracované už skôr však neznamená, že bolo žalobcovi aj skôr doručené, a teda opravné uznesenie bolo žalobcovi doručené až po podaní jeho žiadosti o opravu tohto uznesenia.

11. Súd vo veci určil termín pojednávania na deň 14. 12. 2023, ktorý bol zrušený z dôvodu na strane súdu, následne súd v spore vykonal pojednávania dňa 22. 03. 2024, 05. 06. 2024 a 07. 08. 2024.

12. Pri použití príslušných právnych predpisov na daný spor, súd aplikoval ustanovenia právnych predpisov účinné ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. k 18. 02. 2020 a 21. 02. 2020.

13. Podľa čl. 1 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava SR /ďalej len „Ústava SR“/,
Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

14. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

15. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01. 01. 2013 – 30. 06. 2023, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

16. Podľa § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

17. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydanému v tomto konaní.

18. Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

19. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

20. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

21. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

22. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

23. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

24. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

25. Podľa § 12 ods. 2, 3 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný v čase od 01. 01. 2020 – 30. 06. 2021,
ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak je obetí násilného trestného činu viac, suma odškodnenia sa medzi nich rozdelí rovnakým dielom. Pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násilia alebo trestnom čine sexuálneho zneužívania má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

26. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

27. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

28. Súd v spore vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými sporovými stranami a listinnými dôkazmi, ktoré súd zabezpečil na návrh sporových strán a zistil nasledovný skutkový stav. Uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Banskej Bystrici zo dňa 18. 02. 2020, sp. zn. ČVS: ORP-554/2-VYS-BB-2019, bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) TZ s poukazom na § 138 písm. b) TZ (č.l. 6). Proti uzneseniu podal žalobca dňa 21. 02. 2020 sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry v Banskej Bystrici zo dňa 04. 03. 2020 zamietnutá ako nedôvodná (č.l. 9 - 11). Uznesením zo dňa 21. 02. 2020, sp. zn. 0Tp/34/2020 bol žalobca podľa § 87 ods. 2 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b), c) TP, vzatý do

väzby (č.l. 12). Voči uzneseniu o vzatí do väzby, podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 03. 03. 2020, sp. zn. 5Tpo/19/2020 podľa § 193 ods. 1 písm. c) TP zamietnutá (č.l. 15 - 17). Dňa 17. 04. 2020 pod sp. zn. 0Tp/34/2020, vydal OS BB opravné uznesenie, v ktorom opravil výrok týkajúci sa vzatia do väzby tak, že žalobcu zobral do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP (č.l. 19). Dňa 08. 06. 2020 podal prokurátor OP BB na žalobcu obžalobu sp. zn. 1Pv 274/19/66001 za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) TZ s poukazom na § 138 písm. b) TZ (č.l. 20). OS BB rozsudkom zo dňa 17. 07. 2020, sp. zn. 5T/17/2020 podľa § 285 písm. a) TP žalobcu spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo preukázané, že sa stal skutok, za ktorý bol žalobca stíhaný (č.l. 24). Žalobca bol súčasne prepustený z väzby na slobodu. Následne KS BB uznesením zo dňa 17. 12. 2020, sp. zn. 4To/95/2020 podľa § 319 TP, zamietol odvolanie prokurátora voči vyššie uvedenému oslobodzujúcemu rozsudku (č.l. 32). Na základe nezákonne vydaného uznesenia o vznesení obvinenia, následného trestného stíhania, väzobného stíhania a v konečnom dôsledku vydaného oslobodzujúceho rozsudku OS BB, požaduje žalobca náhradu škody pozostávajúcu z ušlého zisku v zamestnaní, trov právneho zastúpenia a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

29. V spore súd vyhodnotil ako nesporné (§ 151 CSP), že žalobca v spore disponuje aktívnou legitimáciou a teda je nositeľom prislúchajúceho hmotného práva podľa § 5 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Ústavnoprávny základ nároku na náhradu škody je v prípade oslobodzujúceho rozsudku daný čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Súdna judikatúra dospela k názoru, že zodpovednosť štátu za škodu je prísne objektívna (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). „Rozhodujúcim kritériom posúdenia zákonnosti vznesenia obvinenia a rozhodnutia o väzbe je neskorší výsledok trestného stíhania, kedy zastavenie trestného stíhania, či oslobodenie spod obžaloby ukazuje, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia, resp. nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa toto podozrenie v trestnom konaní aj potvrdilo. V podmienkach materiálneho právneho štátu musí totiž štát niesť (objektívnu) zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca.“ (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4MCdo/15/2009) „Pričom podstata nároku na náhradu škody sa v týchto prípadoch neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania ale na samotný výsledok trestného stíhania.“ (ÚS SR sp. zn. II. ÚS 25/2011). Preto sa v takomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľa OR PZ v Banskej Bystrici zo dňa 18. 02. 2020, sp. zn. ČVS: ORP-554/2-VYS-BB-2019 a uznesenie o vzatí do väzby zo dňa 21. 02. 2020, sp. zn. 0Tp/34/2020 v spojení s opravným uznesením zo dňa 17. 04. 2020 pod sp. zn. 0Tp/34/2020 považujú za nezákonné, ktorými bola žalobcovi spôsobená škoda. Ďalej sa súd zaoberal aj splnením podmienky – podania opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Z obsahu spisu bolo zrejmé, že žalobca podal sťažnosť jednak proti uzneseniu o vznesení obvinenia a rovnako aj voči uzneseniu o vzatí do väzby. V spore rovnako súd vylúčil aj existenciu negatívnych podmienok, vylučujúcich vznik nároku na náhradu škody, ktorých existencia nebola v spore tvrdená a ani preukázania (§ 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z.). Z obsahu podaní na č.l. 38 – 41 obsahu spisu mal súd za preukázané, že žalobca si v spore uplatňuje nárok len v rozsahu a titulom, v akom bol prerokovaný žalovaným v rámci konania o predbežnom prerokovaní nároku postupom podľa § 15 zákona č. 541/2003 Z.z.

30. Rovnako žalovaný je pasívne legitimovaným subjektom v zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. ako orgán, u ktorého bola podaná žiadosť o prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci (č.l. 40 obsahu spisu). Slovenská republika zodpovedá za ujmu žalobcu v zastúpení ústredných orgánov štátnej správy. Samotné trestné stíhanie voči žalobcovi viedli viaceré orgány štátu, prostredníctvom ktorých sa vykonáva štátna moc. V tejto súvislosti súd nevyhovel námietke žalovaného, že pokiaľ žalobca považuje za nezákonné rozhodnutie aj uznesenie o vzatí do väzby, príslušným orgánom, je Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré mal žalovať. Je nepochybné, že Generálna prokuratúra prerokovala nárok žalobcu uplatnený dňa 15. 03. 2021 postupom podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (č.l. 40), kde samotný žalovaný za titul nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy považoval nielen uznesenie o vznesení obvinenia, ale aj uznesenie o vzatí do väzby, t.j. pokiaľ žiadosť o prerokovanie nároku už vtedy nepostúpil Ministerstvu spravodlivosti SR ako orgánu príslušnému, založil si týmto konaním svoju pasívnu legitimáciu aj v prípadnom budúcom súdnom spore (§ 15 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.). V tejto súvislosti súd poznamenáva, že zodpovednostným subjektom podľa zákona 514/2003 Z.z., je vždy štát, bez ohľadu na to, ktorý štátny orgán koná v jej mene.

31. Žalobca v spore požadoval priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 Eur, pričom suma pozostávala z nároku nemajetkovej ujmy za väzbu vo výške 5 250 Eur a vo výške 4 750 Eur, z titulu nemajetkovej ujmy spôsobenej negatívnymi vplyvmi v mieste bydliska, v práci a v rodine. Pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, prihliadal súd na samotnú povahu trestnej veci, celkovú dĺžku obmedzenia osobnej slobody, trvanie trestného stíhania, ako aj následky ktoré žalobca preukázal v súkromnom živote, v pracovnej sfére a v spoločenskom uplatnení. Súd postupoval podľa kritérií upravených v § 17 ods. 3 a výšku priznanej nemajetkovej ujmy limitoval v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 12 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

32. „Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy, rozhoduje súd voľnou úvahou, ktorá však nemôže byť nepreskúmateľná, resp. svojvoľná. Je potrebné prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti, najmä z hľadiska intenzity trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi, vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti.“ (rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo 145/2011)

33. „Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, pravda za predpokladu, že sa sudca bude vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície trestne stíhaného človeka; a to sa sudcom odvolacieho súdu v tomto konaní, žiaľ, nepodarilo, lebo aj oni postavili žalobcu do úlohy púheho objektu, kedy sa stáva iba prostriedkom v rukách štátnej moci (orgánov činných v trestnom konaní), ktorý je potom zameniteľný aj so skutočným zločincom, a tak sa musí podrobovať excesívnym útokom orgánov činných v trestnom konaní, hoci vo výsledku bol nevinný, čiže aj uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vôbec vydané. Takéto bezprávie voči ľudskej dôstojnosti musí byť v právnom štáte odškodniteľné. Škodu treba chápať ako ujmu chráneného statku, ako je majetok, osoba alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany používajú ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia.“ (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 125/2019 z 27. 08. 2019)

34. V konaní nebolo sporné, že žalobca bol obvinený za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) TZ s poukazom na § 138 písm. b) TZ, ktorého sa mal dopustiť voči svojej manželke, kde mu hrozila trestná sadzba od 7 - 15 rokov trestu odňatia slobody. Samotné trestné stíhanie trvalo od 18. 02. 2020, kedy bol žalobca aj vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP (väzba preventívna) do 17. 12. 2020. Samotné väzobné stíhanie trvalo 151 dní a trestné stíhanie 10 mesiacov.

35. Pokiaľ ide o osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje (§ 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.), v čase nástupu do väzby, mal žalobca 61 rokov, bol ženatý so svojou manželkou, voči ktorej sa mal dopustiť uvedeného trestného činu a bol zamestnaný na pozícii stavbyvedúci v spoločnosti Lovstav, s.r.o.

36. Čo sa týka závažnosti vzniknutej ujmy, okolností, za ktorých k nej došlo a závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodeného v súkromnom živote (§ 17 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 514/2003 Z.z.). Podľa vyjadrenia žalobcu, malo trestné stíhanie na neho mimoriadne negatívny vplyv. Za veľkú krivdu považoval žalobca fakt, že jeho manželka na neho žiadne trestné oznámenie nepodala, ale bolo začaté na základe trestného oznámenia tretej osoby. Súd uveril tvrdeniam žalobcu o nepriaznivých dôsledkoch trestného stíhania na jeho osobu. Je bezpochyby, že každé trestné stíhanie má negatívny vplyv na osobu trestne stíhaného, obzvlášť, keď sa v konečnom dôsledku ukáže ako nezákonné. Súd poznamenáva, že v spore vychádzal zo skutkových tvrdení žalobcu vykonaných prostredníctvom jeho právneho zástupcu, nakoľko vypočutie samotného žalobcu a ani žiadneho rodinného príslušníka nebolo navrhnuté ako dôkaz. Súd bol v tomto smere názoru, že okolnosti negatívneho vplyvu trestného stíhania na rodinný život, nebolo potrebné osobitne dokazovať. Tým, že bolo voči žalobcovi vznesene obvinenie za zločin týrania voči vlastnej manželke, došlo k úplnému narušeniu vzťahov v rámci rodiny, aj blízki žalobcu

na neho hľadeli ako na kriminálnika a agresora, ktorému je lepšie sa vyhýbať. Manželstvo žalobcu sa rozpadlo, doposiaľ nedošlo k rozvodu, avšak manželstvo už neplní svoj spoločenský účel. Manželka žalobcu bola počas pobytu žalobcu vo väzbe, umiestnená do psychiatrickej liečebne a neskôr do domu sociálnych služieb. Byt manželky, kde mala spoluvlastnícky podiel bol prevedený jej bývalým manželom na nového vlastníka, t.j. prakticky prišli o strechu nad hlavou. Väzba žalobcu bola nepochybne závažným zásahom do osobnej slobody žalobcu a mala negatívny vplyv na osobný, súkromný život a dobrú povesť. Nemajetkovú ujmu je potrebné chápať najmä ako náhradu za utrpený stres, pocity frustrácie, neistoty, nespravodlivosti. V prejednávanej veci, bol žalobca vo veku blízkom dôchodkovému veku, obmedzený na osobnej slobode 151 dní, čo malo nepochybne zlý vplyv na poškodeného, ktorý bol v strese, neistote a v obavách z odsúdenia na vysoký trest odňatia slobody. Dá sa povedať, že aj po prepustení z väzby, bude musieť naďalej žiť s pocitom, že bol obvinený za zločin týrania voči vlastnej manželke. Na základe skonštatovaného je súd názoru, že osoba žalobcu ako poškodeného bola nezákonným trestným stíhaním dotknutá na cti, dobrej povesti a dôstojnosti a následky na jeho súkromný život budú zrejme len ťažko reparovateľné.

37. Za účelom dopadu trestného stíhania na priateľské vzťahy a spoločenský život žalobcu, bolo v spore vykonané dokazovanie výsluchom navrhnutých svedkov (priateľov žalobcu). Vzťah žalobcu a svedka D. E., sa trestným stíhaním zmenil, kde svedok vyslovene pri výpovedi uviedol, že so žalobcom boli priatelia 8 – 10 rokov, kde sa príležitostne stretli v meste a išli spolu na kávu. V súčasnej dobe sa už nestretávajú, nakoľko svedok sa radšej stretáva s kamarátmi, ktorí sú bezúhonní. K zmene osoby žalobcu sa nevedel vyslovene vyjadriť, skôr uzavrel, „že už to nie je také ako predtým“. O trestnom stíhaní žalobcu nemá informácie. Svedok F. G., hodnotil žalobcu ako svojho známeho, ktorého pozná od roku 1980 a kolegu z práce. Stretávali sa aj mimo práce zhruba 2-krát do týždňa. Svedok bol šokovaný, keď sa dozvedel o trestnom stíhaní žalobcu, ktorému neveril a je informovaný aj o jeho výsledku. Žalobca sa podľa jeho vyjadrenia po trestnom stíhaní zmenil, je „spustnutejší“ a podľa jeho slov „prišiel o veľa.“ Po ukončení trestného stíhania sa stretli asi iba raz na pivo a občas ak príde na návštevu do práce. Žalobca bol po ukončení trestného stíhania v práci nervóznejší a zle vychádzal s ľuďmi, zmenil sa aj ako osoba. Z výpovedí svedkov, mal súd za preukázanú určitú mieru negatívneho vplyvu trestného stíhania na priateľské vzťahy žalobcu s jeho okolím. Jeden z priateľov s ním dokonca ukončil priateľské vzťahy a druhý síce nie, avšak zhodnotil žalobcu ako iného človeka, ktorý vplyvom strachu z odsúdenia zostal nervóznejším a jeho vzťahy sa aj inými ľuďmi narušili. Obaja svedkovia uzavreli, že po trestnom stíhaní sa ich kontakt so žalobcom buď úplne ukončil alebo obmedzil na minimum. Na základe uvedeného, súd uveril tvrdeniam žalobcu podporenými výpoveďami svedkov ohľadne vplyvu trestného stíhania na jeho spoločenský život a priateľské vzťahy a uzavrel, že následky trestného stíhania sú v tomto smere badateľné.

38. Súd v spore nevzhliadol, negatívne následky vplyvu väzby a trestného stíhania žalobcu na jeho pracovný život, resp. spoločenské uplatnenie. Za tým účelom bol na súdnom pojednávaní dňa 05. 06. 2024 vypočutý ako svedok zamestnávateľ H. B., ktorý potvrdil, že žalobca u neho pracoval 25 rokov a považuje ho za šikovného a spoľahlivého zamestnanca, o čom svedčí aj dĺžka ich pracovného vzťahu. Po ukončení väzobného stíhania žalobca u neho opätovne nastúpil do pracovného pomeru a pracoval tam až do odchodu do dôchodku. Na jeho vzťahu ako zamestnávateľa a zamestnanca trestné stíhanie nezanechalo žiadne negatívne následky. Na základe uvedeného, je teda nesporné, že samotné trestné stíhanie nemalo na pracovný život a prípadné spoločenské uplatnenie žalobcu negatívny vplyv. Nedošlo k ukončeniu pracovného pomeru a žalobca nebol nútený vo veku blízkemu dôchodkovému veku, opätovne hľadať uplatnenie na trhu práce. Práve naopak bez problémov pokračoval v pracovnom pomere u svojho zamestnávateľa.

39. Čo sa týka následkov väzby a samotného trestného stíhania na zdravie a psychiku žalobcu, tá zostala v spore len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení.

40. V celom súhrne zistených okolností prejednávanej veci, dospel súd k záveru, že len samotné oslobodenie žalobcu ako poškodeného spod obžaloby a prípadné konštatovanie porušenia práva, nie je dostatočnou satisfakciou za utrpenú ujmu, ktorá vznikla žalobcovi vzatím do väzby, ktorú si nezavinil sám a celým trestným stíhaním, ktoré sa v konečnom dôsledku ukázalo ako nezákonné. Z hľadiska porovnania je možné uviesť, že Európsky súd pre ľudské práva len celkom výnimočne nepriznáva zadosťučinenie v peniazoch, z tohto hľadiska je preto namieste pristupovať k prípadnému

zadosťučineniu vo forme konštatovania porušenia práva len v celkom výnimočných prípadoch, napr. v prípade, ak bol význam predmetu konania pre poškodeného len celkom nepatrný.

41. Súd pri svojich úvahách vychádzal z rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít (nález ÚS SR sp. zn. III.ÚS 754/2016 zo dňa 24. 01. 2017), kde ústavný súd uviedol: „Ústavný súd je tohto názoru, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania väzby alebo trestného stíhania vopred, pre všetky prípady, nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak, nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či ESĽP, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť.“ Podľa nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 288/2017, „pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a i ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady.“

42. Súd v tomto smere poukazuje napr. na rozsudok KS BB zo dňa 26. 10. 2023, sp. zn. 16Co/94/2022, kedy súd priznal žalobcovi sumu 50 Eur za každý deň vykonanej väzby, pričom sa jednalo o žalobcu, ktorý vo veku 38 rokov s usporiadaným životom a dvomi maloletými deťmi nastúpil do väzby v trvaní 175 dní. Rovnako rozsudok KS BB zo dňa 28. 02. 2024, sp. zn. 12Co/68/2022, kedy súd priznal za jeden deň vykonanej väzby sumu 33 Eur, jednalo sa o poškodeného, ktorý bol v čase výkonu väzby vo veku 57 rokov, viedol aktívny politický a podnikateľský život, bol poslancom Národnej rady SR a stranícky krajský predseda politickej strany. V Českej republike je judikatúrou stanovené rozpätie za jeden deň väzby od 20 – 60 Eur.

43. V súvislosti s odškodnením za samotné vedenie trestného stíhania, súd odkazuje napr. na rozhodnutie NS SR zo dňa 27. 06. 2019, sp. zn. 3Cdo/11/2012, kde dovolanie odmietol, pričom trestné stíhanie bolo vedené 3 roky, súd priznal poškodenému 2 000 Eur. V rozsudku KS BB zo dňa 20. 10. 2021, sp. zn. 15Co/59/2021, súd priznal za prvé dva roky trestného stíhania po 500 Eur, ďalšie roky po 1 000 Eur, samotné trestné stíhanie trvalo 6 rokov a 5 mesiacov, pričom žalobcovi priznal 5 400 Eur spolu. V rozhodnutí KS BB zo dňa 28. 02. 2023, sp. zn. 17Co/75/2023, súd považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50 Eur mesačne za prvých 19 mesiacov trestného stíhania, následne ostatných 72 mesiacov vedenia dvoch trestných stíhaní náhradu v sume 150 Eur mesačne.

44. Prihliadajúc na judikatúru, dospel súd k názoru, že suma 25 Eur za každý deň vykonanej väzby (celková väzba trvala 151 dní), t.j. spolu 3 775 Eur a suma 40 Eur za každý mesiac zostávajúceho trestného stíhania (celková dĺžka trvania trestného stíhania po odpočítaní väzby bola 5 mesiacov od 17. 07. 2020 – 18. 12. 2020), t.j. 200 Eur, spolu 3 975 Eur sú potenciálnymi sumami zodpovedajúcimi adekvátnosti náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi dotknutými nezákonnými rozhodnutiami.

45. Súd zobral nepochybne do úvahy skutočnosti, že trestným stíhaním bolo zasiahnuté do žalobcových základných práv a slobôd (osobnej slobody - čl. 17 ÚS SR, slobody pohybu - čl. 23 ÚS SR) a do osobnostných práv (ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, ochranu mena, právo na súkromný a rodinný život – čl. 19 ÚS SR) a jeho priateľských vzťahov. Súd sa pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy za jeden deň väzby pohyboval v mantineloch od 20 – 60 Eur, pričom určenú sumu 25 Eur, považoval za spĺňajúcu princíp proporcionality a všeobecnej spravodlivosti. Nesúhlasil s názorom žalobcu, požadujúcim priznanie sumy 35 Eur za deň väzby, pretože negatívny vplyv na pracovný život a zdravie, či už fyzické alebo psychické nebolo v spore dokázané.

46. Pri určení sumy 40 Eur za zostávajúce mesiace trestného stíhania po prepustení z väzby, súd prihliadol na ten fakt, že samotné trestné stíhanie žalobcu netrvalo ani jeden rok, po prepustení z väzby sa žalobca hneď opätovne zamestnal u svojho zamestnávateľa a negatívne následky trestného stíhania na fyzické a psychické zdravie žalobcu neboli v spore preukázané. Priznanú sumu 200 Eur za 5 mesiacov trestného stíhania, považoval súd za spravodlivú aj vzhľadom na judikatúru súdov, ktoré

žalobcom požadovanú výšku nemajetkovej ujmy 4 750 Eur, priznávajú poškodeným za niekoľko rokov trvajúce trestné stíhania, kde osoby poškodených žijú v neistote oveľa dlhšie ako žalobca.

47. Súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy, prihliadol na zákonné limity uvedené v § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., kde výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška poskytovaná poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Ak by teda maximálna výška nemajetkovej ujmy v prípade smrteľného následku trestného činu bola 29 000 Eur (50-násobok minimálnej mzdy určenej na rok 2020, kedy boli vydané nezákonné rozhodnutia o vznesení obvinenia a o vzatí do väzby) a maximálna výška nemajetkovej ujmy obete , ktorej bola spôsobená škoda trestným činom obchodovania s ľuďmi, znásilnenia, sexuálneho násilia a sexuálneho zneužívania 5 800 Eur (10-násobok minimálnej mzdy na rok 2020), je žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá bola spôsobená nezákonnými rozhodnutiami vo výške 10 000 Eur neprimeraná. Súd v tomto smere súhlasil so žalovaným, že ujmu, ktorú zažil žalobca vydaním uznesenia a vznesení obvinenia a uznesenia o vzatí do väzby, nie je ani len porovnateľná s tou, ktorú zažili obete trestných činov proti ľudskej dôstojnosti. Súd v spore nevzhliadol okolnosti, ktoré by odôvodňovali hranice dané ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. prekročiť a prisúdiť žalobcovi viac.

48. Súd je vo veci názoru, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy neporušuje princíp primeranosti k iným odškodneniam, zohľadňuje osobitosť daného prípadu, nevytvára priestor pre obohatenie sa žalobcu, ale znamená pre neho spravodlivé zadosťučinenie.

49. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol pred vzatím do väzby v pracovnom pomere so spoločnosťou Lovstav s.r.o., Partizánska cesta 85, Banská Bystrica, IČO: 45 715 882, od 11. 01. 2013, požadoval v spore priznanie náhrady škody titulom ušlého zisku vo výške 5 106,51 Eur za obdobie od 18. 02. 2020 – 17. 07. 2020. Na preukázanie pracovného vzťahu, súdu doložil pracovnú zmluvu zo dňa 11. 01. 2013, z ktorej vyplynulo, že u zamestnávateľa pracoval od 14. 01. 2013 so zaradením stavbyvedúci so základnou mzdou vo výške 500 Eur. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 01. 10. 2019 bola žalobcovi s účinnosťou od 01. 10. 2019 priznaná dohodnutá mzda vo výške 1 337 Eur/mesačne brutto, po odpočítaní odvodov, kde bola znížená sadzba z dôvodu invalidity, bola netto mzda 1 029 Eur. Z potvrdenia zamestnávateľa o nevyplatení mzdy z dôvodu výkonu väzby zo dňa 07. 07. 2021 vyplynulo, že zamestnávateľ z dôvodu výkonu väzby zamestnanca nevyplatil mzdu vo výške 5 106,51 Eur, ktorá je predmetom sporu. Suma 5 106,51 Eur pozostávala na základe žalobcom neodpracovaných dní od 18. 02. 2020 do konca februára vo výške 431,77 Eur; marec 2020 – jún 2020 (1 029,41 x 4 = 4 117,64 Eur) a júl 2020 do 17. 07. 2020 vo výške 557,10 Eur. Žalovaný s obsahom potvrdenia zamestnávateľa nesúhlasil, nakoľko nie je zrejmé, ako boli za obdobie väzby upravené pracovnoprávne vzťahy medzi zamestnancom a zamestnávateľom a teda, či žalobca čerpal pracovné voľno bez alebo s náhradou mzdy, alebo v danom období čerpal dovolenku. V ďalšom žalovaný požadoval dopytom na Sociálnu poisťovňu zistiť, v akej konkrétnej výške žalobca poberal mzdu minimálne od 01. 10. 2019. Súd za účelom riadneho zistenia skutkového stavu postupom podľa § 185 ods. 1 CSP, dopytoval Sociálnu poisťovňu, za účelom zistenia akú mzdu poberal žalobca od 01. 10. 2019. Odpoveďou bolo zistené, že žalobca od novembra 2019 skutočne poberal dohodnutú mzdu, pričom tá sa pohybovala v sumách od 1 256,79 Eur – 1 337 Eur. Na návrh žalovaného, súd vykonal aj dôkaz dopytom na zamestnávateľa žalobcu na uvedenie skutočnosti, či žalobca počas obdobia väzby, t.j. 18. 02. 2020 – 17. 07. 2020, čerpal dovolenku, resp. pracovné voľno. Z oznámenia zamestnávateľa zo dňa 01. 02. 2024 (č.l. 133) vyplynulo, že v období od 18. 02. 2020 – 28. 02. 2020 a od 02. 03. 2020 – 20. 03. 2020 čerpal dovolenku, od 23. 03. 2020 – 17. 07. 2020 čerpal žiadané neplatené pracovné voľno. Nakoľko na súdnom pojednávaní dňa 05. 06. 2024 bol k skutočnostiam aj ohľadom ušlého zisku vypočutý priamo konateľ spoločnosti Lovstav s.r.o., p. H. B., ktorý súdu potvrdil, že žalobca čerpal dovolenku s náhradou mzdy, dopytoval následne súd zamestnávateľa žalobcu, aby súdu zdokladoval, aká náhrada mzdy bola žalobcovi za obdobie čerpania dovolenky vyplatená. Po riadnom zistení skutkového stavu a dôkazov získaných v spore, dospel súd k názoru, že návrhu žalobcu na vyplatenie ušlého zisku v požadovanej výške 5 106,51 Eur nemožno vyhovieť v celom rozsahu.

50. Pri posudzovaní nároku žalobcu na náhradu škody z titulu ušlého zisku súd prihliadol na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cd/319/2008 a 4MCdo/23/2008, v zmysle záverov ktorého, „pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. Nestačí iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, pretože musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí, mohol

poškodený dôvodne očakávať zväčšenie jeho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodovej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel.“

51. Nebolo sporné, že žalobca sa od 18. 02. 2020 – 17. 07. 2020 nachádzal vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS BB. Z podania na č.l. 66 obsahu spisu vyplýva, že za mesiac február požadoval vyplatiť ušlý zisk vo výške 421,77 Eur. Z výplatnej pásky na č.l. 169 obsahu spisu, však súdu vyplynulo, že od 18. 02. 2020 /deň nástupu do väzby/ žalobca čerpal dovolenku a za toto obdobie od 18. 02. 2020 – 28. 02. 2020, mu zamestnávateľ vyplatil náhradu mzdy vo výške 559,98 Eur (§ 116 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce), preto je jeho nárok proti žalovanému v tejto časti nedôvodný. Za mesiac marec 2020, žiadal žalobca vyplatiť celú mesačnú mzdu, ktorá podľa potvrdenia jeho zamestnávateľa predstavovala v čistom sumu 1 029,41 Eur. Z výplatnej pásky za mesiac 03/2020 (č.l. 170) súd zistil, že žalobca v čase od 02. 03. 2020 – 20. 03. 2020 (15 dní) čerpal dovolenku, za ktorú mu bola zo strany zamestnávateľa vyplatená náhrada mzdy vo výške 739,70 Eur a v čase od 23. 03. 2020 – 31. 03. 2020 (7 dní) začal čerpať pracovné voľno neplatené (§ 141 ods. 3 písm. c) Zákonníka práce). Na základe uvedeného, preto súd dospel k názoru, že za mesiac marec 2020 prináleží žalobcovi len nárok na výplatu ušlého zisku vo výške 289,71 Eur, t.j. suma rovnajúca sa odpočtu čistej mzdy a náhrady mzdy, ktorá už bola žalobcovi vyplatená. Za mesiace apríl 2020 – jún 2020, kedy žalobca čerpal pracovné voľno neplatené, priznal súd žalobcovi náhradu škody z titulu ušlého zisku za každý mesiac sumu 1029,41 Eur (spolu 3 088,23 Eur) a za mesiac júl, kedy bol vo väzbe do 17. 07. 2020 a čerpal pracovné voľno neplatené a následne nastúpil do práce, požadovanú sumu 557,10 Eur. Na základe uvedeného, súd dospel k názoru, že nárok žalobcu je dôvodný v časti sumy 3 935,04 Eur, ktorá predstavuje sumu ušlého zisku, t.j. sumy o ktorú by sa majetok žalobca reálne zväčšil, pokiaľ by nebol vo výkone väzby na základe nezákonných rozhodnutí.

52. Žalobca si v spore uplatňoval aj náhradu škody z titulu účelne vynaložených trov konania, súčasťou ktorých sú aj trovy právneho zastúpenia (§ 18 ods. 1 v spojení s ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.). Na preukázanie nároku, súdu doložil vyčíslenie úkonov právnej služby zo dňa 02. 02. 2021 v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vo výške 4 888,63 Eur s DPH, faktúru č. 01/02/2021/SH zo dňa 02. 02. 2021 s dátumom splatnosti dňa 09. 02. 2021 a potvrdenie z Tatra banky, a,s, zo dňa 09. 03. 2021 o vklade hotovosti žalobcom na účet právneho zástupcu. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou účelnosti vykonaných úkonov právnej služby. Z uvedeného pravidla vyplýva, že sa uhrádzajú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil, pritom záleží na účastníkovi samotnom aké finančné prostriedky na svoju obranu v súdnom konaní vynaloží. Súd prišiel k záveru, že úkony právnej služby, okrem úkonu zo dňa 27. 04. 2020 – späťvzatie žiadosti o prepustenie z väzby, boli právnym zástupcom vykonané účelne, na prospech žalobcu a smerovali k jeho účinnej obrane, keď v konečnom dôsledku prispeli k oslobodeniu spod obžaloby a prepustenie z väzby. Úkony právnej služby boli vyčíslené v súlade s platnou Vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. ako tarifná odmena advokáta. Súd nesúhlasil s procesnou obranou žalovaného, že v prípade úkonov právnej služby, ktoré boli vykonané po prijatí obžaloby súdom absentuje existencia príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia. Na súdnom pojednávaní dňa 22. 03 2024 súd vyhodnotil, že žalobca sa v spore domáha náhrady škody, spôsobenej trestným stíhaním, v rámci ktorého súd za nezákonné vyhodnotil uznesenie o vznesení obvinenia ako aj uznesenie o vzatí do väzby. Úkony právnej služby boli vykonávané v priebehu celého trestného stíhania, t.j. od od 18. 02. 2020 – do právoplatného ukončenia odvolacieho konania na KS BB 17. 12. 2020 a preto existencia príčinnej súvislosti úkonov s trestným stíhaním žalobcu neabsentuje. Žalovaný v ďalšom namietal účelnosť úkonu zo dňa 20. 04. 2020 (ako úkon č. 7 vo vyčíslení), na ktorom sa sporové strany zhodli, že predstavuje návrh na opravu uznesenia o vzatí do väzby, pretože opravné uznesenie sp. zn. 0Tp/34/2020 bolo vydané dňa 17. 04. 2020, teda skôr ako právny zástupca požiadal súd o opravu (20. 04. 2020). Súd oboznámením sa s obsahom spisu sp. zn. 0Tp/34/2020 zistil, že opravné uznesenie bolo síce vydané dňa 17. 04. 2020, avšak právnemu zástupcovi žalobcu bolo doručené dňa 22. 04. 2020 a žalobcovi dňa 21. 04. 2020, teda právny zástupca v čase vypracovania a odoslania žiadosti o opravu (20. 04. 2020) nemal vedomosť o „ex offo“ vykonanej oprave súdom. Preto súd tento úkon vyhodnotil ako účelný, nakoľko súhlasil s tvrdením právneho zástupcu žalobcu, že smeroval k oprave uznesenia o vzatí do väzby, kde súd neoprávnene uviedol, že žalobcu berie do väzby nielen z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) alebo aj b) TP, čo bolo nezákonné. Naopak pri právnom úkone zo dňa 27. 04. 2020 – podľa zhodného tvrdenia sporových strán sa jednalo o úkon späťvzatie žiadosti o prepustenie

z väzby, súd prisvedčil procesnej obrane žalovaného, ktorý namietal, že nemožno takýto úkon pričítať na vrub štátu, keď právny zástupca najprv podá žiadosť o prepustenie z väzby a následne ju zoberie späť. Žalobca nechal priznanie tohto úkony na posúdení súdu. V tomto smere súd súhlasil so žalovaným, že pri tomto úkone právnej služby absentuje prvok účelnosti a preto prislúchajúcu sumu za tento úkon vo výške 147,33 Eur + režijný paušál vo výške 8,84 Eur a 20% DPH žalobcovi nepriznal. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Za účelom zistenia účelnosti vykonaných úkonov právnej služby zo dňa 26. 02. 2020, 19. 05. 2020 a 26. 05. 2020 z dôvodu vykonania ciest do miest, ktoré nie sú sídlom advokáta, súd na návrh sporových strán vykonal dopyt na ÚVV a ÚVTOS BB o oznámenie návštev žalobcu zo strany jeho právneho zástupcu. Oznámením ÚVV a ÚVTOS BB zo dňa 31. 01. 2024, bolo preukázané, že týchto právnych porád so žalobcom sa zúčastnil koncipient JUDr. Štefan Hrčka, pričom právny zástupca žalobcu na súdnom pojednávaní dňa 22. 03. 2024 potvrdil, že dochádzal zo sídla advokáta, čím sa na súdnom pojednávaní odstránila namietaná spornosť týchto úkonov právnej služby. Na základe uvedeného zdôvodnenia, súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal náhradu škody z titulu trov obhajoby vo výške 4 701,23 Eur.

53. V prípade lehoty na plnenie, súd vyhovel žiadosti žalovaného o poskytnutie dlhšej ako 3 dňovej lehoty na plnenie, z dôvodu náročnosti administratívneho procesu, s čím žalobca súhlasil (§ 232 ods. 3 CSP). Súd tak pri žalovanom nároku určil lehotu na plnenie 15 dní.

54. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru je úspechu vo veci.

55. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

56. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. O nároku na náhradu trov konania v časti žaloby titulom nemajetkovej ujmy, súd priznal žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania, nakoľko bol názoru, že v predmetnom spore samotná výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, preto nie je možné žalobcom uplatnený nárok nad súdom priznanú sumu nemajetkovej ujmy subsumovať pod procesný neúspech žalobcu. „Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté a nemožno ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. V takýchto prípadoch sa žalobca považuje za plne úspešného, avšak výška náhrady trov sa bude určovať podľa sumy prisúdenej, nie zo žalovanej sumy.“ (rozsudok KS BB sp. zn. 12Co/68/2022 zo dňa 28. 02. 2024).

58. O trovách konania v časti žaloby o náhradu škody z titulu trov obhajoby a ušlého zisku, ktoré nebolo závislé od úvahy súdu, ale od preukázania škody, jej výšky a príčinnej súvislosti žalobcom, rozhodol súd podľa pomeru úspechu, keď v tejto časti žaloby (uplatnená škoda v celkovej sume 9 995,14 Eur) bol úspešný žalobca v rozsahu 86,40 % (priznaná škoda v sume 8 636,27 Eur) a úspech žalovaného predstavuje 13,60 %. Čistý úspech žalobcu je potom 72,80 % (86,40 % - 13,60 %). Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania, súd výrok o nároku na náhradu trov konania formuloval aj do povinnosti na ich náhradu. O výške priznaných trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením v lehote do 60 dní.

Poučenie:

Proti tomuto súdnemu rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia na Okresnom súde Banská Bystrica vo vyhotovení dvojmo (2). (§ 362 ods. 1 CSP)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 363 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/95 Z.z. a noviel – Exekučný poriadok.